

AMIT EL KELL HAGYNI

1Kor 13,11

Mi mindent hagyunk el az élet folyamán. Eszközökben: kulcs, ceruza, pénz. Magatartásban: sírás, panasz, kérések, kívánságok. Vágyakban-célokban: mind kevesebb, mind kisebb. Gyermekkorban a gyermekhez illő dolgokhoz ragaszkodunk, felnőtt korban elhagyjuk azokat, mást kívánunk, másra vágyunk. Változnak szokásaink, ételben, pihenésben, barátságban, játékban, kívánságainkban. E változások legnagyobbika a gyermekkor és felnőtt kor közti különbség.

Emberi életünk változásai állandóak. Vegyünk csak egyet, a látást. A szem, mint drága érték, hol közel, hol távol lát jól. Ilyenkor szemüveget veszünk. Hitben, vallásilag is fennáll ez a hiba. A lélek szemének változása, hibája. Ezt nem lehet kicserélni, az idő múlásával, csak Isten segítségével.

A hit rövidlátása: az önzés. Sajátunkat nézve mindent 10-szer nagyobbnak látunk, jobbnak, igazabbnak. Ha a rosszra-bűnre nézünk, sajátunkat, mindent tízszer kisebbnek, kevesebbnek, elhanyagolhatónak tartunk.

Gyermek és felnőtt magatartását ez a kettős látás irányítja. A gyermek önző; játékban, ételben, ruhában, szeretetben mindent magának akar. A felnőtt más, lemondó, terhet, munkát vállaló, megbocsájtó és mindenekfelett mások iránt szerető. A vallásos felnőtt nem békétlenkedik, panaszkodik, nem elégedetlen boldogtalan életéért, felismeri, hogy mindez gyermekhez illő dolog. Ő hisz rendületlenül Istenében, aki gondot visel és vezet a tökéletesség felé.

Betegség van, de gyógyulás is. Ennek alapja a felismerés. Ez késztet arra, hogy gyermekeinket úgy neveljük, hogy elhagyják a gyermekes dolgokat. Szeresd szülőd, testvéred, társad. Add oda játszód, oszd meg a cukrot, csokit. Ezért jutalmazzuk, dicsérfjük meg, ha magatartásában felnőtt módjára viselkedik.

Fizikailag-időben a gyermek felnő, de vallás-erkölcsi értelemben hány felnőtt marad meg a gyermekkorban. Lelki szemüveggel vagy anélkül látni kell, nem csak te vagy jó és mindenki más rossz. Nem csak te vagy igaz és mindenki más hamis. Nem csak neked nehéz az élet és mindenki másnak könnyű. A gyermeki dolgokat, önzéseket gyógyítani kell. Ne másokat igyekezzünk jobbakká tenni, magunk igyekezzünk jobbakká lenni. Ne másokat igyekezzünk igazakká tenni, magunk igyekezzünk igazabbnak lenni. Ne más vallásosságával foglalkozunk, magunk legyünk vallásosabbak, hívőbbek. Ne irigyeljük a mások életét, a magunkéval legyünk elégedettek.

Milyen mássá válhat hétköznapi, ünnepnapos életünk! Mennyi öröm, megelégedés, béke és mennyi szépség van az életben, ha nem másra, hanem csak a magunkra nézünk, felnőtt szemmel és szokással.

A beteg szemet gyógyítani kell, hogy jól lásson. A beteg lelket hasonlóan gyógyítani kell, hogy megelégedetté, boldoggá váljon. Jézus prédikációját a boldogság tanáival kezdi. Hitünk célja is ez. Azért tanuljuk a kátét, olvassuk a Bibliát, járunk vasárnap a templomba, hogy elhagyjuk a gyermekhez illő dolgokat, erkölcsileg is felnőtteké váljunk gondolkozásban és cselekedetben egyaránt.

Ezt mutasd meg tetteidben a valóságban mindennap, és boldog leszel. Ámen.

LAKATOS GYULA

AZ ÖNMAGÁTÓL NÖVEKEDŐ MAG

Mk 4,26-29

Az Isten országa magasabb rendű lelki, szellemi, erkölcsi állapot, amit határokkal nem lehet körülrajzolni, de valóság, amit az ember Isten akarata és törvényei szerinti étellel meg tud valósítani.

Isten akarja országa megvalósítását, és segíti az embert abban, hogy a tőle kapott nemes képességei: a békesség, alázatosság, könyörületesség, szeretet ki-művelésével elérje a tökéletességet, és így önmagában és a világban megvalósítsa ezt az Isten akarata és törvényei szerinti országot.

Hogy milyen és hogyan valósítható meg ez az Isten és ember közös alkotása, azt Jézus tanításaiból tudjuk meg.

A lelki és szellemi valóságok megértése nem könnyű, ezt tudta Jézus is, ezért ezekről példázatokban szólt. Ez azt jelenti, hogy tapasztalati valós dolgokkal, eseményekkel tette szemléletessé az elvont szellemi valóságokat, hogy világossá, érthetővé, megfoghatóvá tegye a fenségest, az Isten országa törvényeit és dolgait hallgatói számára. Ilyen példázat az önmagától növekedő maga példázata is.

Mint a többi jézusi példázatra, erre is jellemző a tömörség, világosság, egyszerűség. Aki olvassa, szinte átéli az azokban foglaltakat. A munkától hangos mezőben az utolsó gabonamag is a földbe hullt. A szántóvető levett kalappal áldást mond a munkára: "Uram, adj áldást munkám után!", azután hazaindul. Elcsendesül a határ. Úgy tűnik, mintha semmi sem történt volna. De lám, csak most kezdődik a mag élete, mely csírázni kezd, halálra adja életét, hogy megso-kasodjék a kalászbán, s teremjen harminc, hatvan és százannyi mértékben. Amíg a gazda másfelé foglalatoskodik, lefekszik és fölkel, éjjel és nappal telik egymás-után, a mag pedig kikel, felnő, és terem először füvet, majd kalászt, azután szemet a kalászbán, s forró napsütésben érik az aratás. Mindez történik úgy, hogy maga sem tudja hogyan, mert: "Magától terem a föld."

Ez a példázat is a tanítványoknak, az evangélium magvetőinek, hirdetőinek szól, akiknek csak egy feladatuk van: hirdetni és előkészíteni Isten országa eljövete-lét, az aratást, mint a magvetőnek a vetést. Megtenni mindent, ami tőle telik, és várni.

Az Isten országa magától jön el, mint ahogy magától hozza meg a termést a föld. Itt természetesen nem a természet első törvényszerűségének modern felfogásáról van szó, hanem Isten teremtő, gondviselő munkájáról, amibe az ember nem avatkozhatik bele. Itt ágaskodik bennünk az ellenvetés gondolata, hiszen annyiszor tapasztaljuk, hogy mennyi törődésre, mennyi munkára van szükség, hogy gyermekünk, növendék állataink nagyra nőjenek, elkezdett mun-kánkat megvalósulás koronázza. Azonban, ha arra gondolunk, hogy ez az önma-gától való növekedés a fokozatos fejlődés isteni törvényének eredménye, belátjuk, hogy azt nem lehet megváltoztatni, nem lehet megállítani, siettetni, egyes szakaszait fölcserélni, az ember csak egyet tehet: reménykedik, bízik az aratás eljövételében.